

PRESÓ OBLIGADA, LLIBERTAT DESITJADA

Juli Pujade-Villar

Què hi faig aquí? On sóc? On és la llum?

Hola? Què hi ha algú?

Aquestes van ser les primeres preguntes en néixer. Estava sola, sola i pressionada, comprimida per un teixit tou que desprenia una olor ensucrada que em captivava i que em tranquil·litzava l'angoixa davant el silenci tan profund que sentia. Volia moure'm i no podia. Vaig estar a punt de xisclar, però de que serviria... Era tan evident de que estava sola, sola i immobilitzada, presonera enmig d'un mar de sucres.

Ostres, no tinc braços ni cames, ni mans, ni peus, però quina merda sóc?, què sóc?, qui sóc? Desesperada vaig desmaiar-me. No sé quan temps vaig estar inconscient però en despertar tenia gana, molta gana, i és clar, el teixit que m'atrapava n'havia de pagar les conseqüències. Total, que no se'm va ocorre una altra forma d'alliberar-me que començar a cruspir-me'l. Primer a poc a poc i després amb ànsia. I és que ... que bo que era. A mesura que me'l menjava em trobava més lliure, tenia més espai per a mi, la qual cosa m'incitava encara més a consumir-lo. Pot ser, menjant i menjant, un dia podré sortir d'aquí, em deia; aquest era un pensament que constantment em perseguia... però que equivocada estava.

Ja han passat un mesos de tot això. Recordo llunyana la meva desesperació inicial. Vaig arribar a tenir una cambra tant gran que podia fer fins i tot tombarelles dins. He estat sempre sola, però he trobat distraccions (a part de la de menjar) per passar l'estona. Vaig créixer força i em sentia forta, molt forta, i un xic grassa (però això mai ho admetré); sóc dona i per tant presumida, encara que ningú em pugui mirar. S'hi estava bé, malgrat estar sola. Tenia aigua i menjar, que semblaven il·limitats; la temperatura era constant i agradable, sempre; de tant en tant m'hi veia doncs, una claror difuminada entrava dins, travessant el teixit que em menjava. Vaja que, malgrat estar sola, estava confortable.

Un cop, no deuria tenir ni 10 dies de vida, vaig passar por, molta por. Un tub del qual supurava un líquid pudent i llefiscós va irrompre a la meua llar, sense avisar. Quin ensurt vaig endur-me... era la primera cosa viva que es movia que jo veia. Era molt diferent a mi i vaig sospitar que alguna cosa dolenta venia a fer-me. Semblava que m'estigués buscant, com si volgués punxar-me. Llavors, d'un bot, amb una destresa que no us podeu imaginar (tenia moltes hores d'assaig a les meves tergitges) vaig poder-me col·locar molt a prop de l'orifici d'entrada del tub, però separada d'ell, i romandre immòbil. Va estar-me buscant potser durant mitja hora sense parar (ara a la dreta, ara a l'esquerra, ara més amunt, ara més avall, i tornem-hi, i tornem-hi,...). Van ser uns 30 minuts eters. Al final, gràcies a Déu, va sortir per on havia entrat, això sí, deixant una pudor penetrant i un terra enganxifós i brut. Vaig seguir tenint

visites semblants durant les setmanes posteriors... però llavors ja havia après a escolar el silenci i a reconèixer quan venien els tubs misteriosos. Fan un rec-rec-rec molt suau que es confon amb les meves mossegades al menjar. És com un ressò feble i silent. No sé com explicar-vos-ho. Ara ja fa molt de temps que no tinc visites. I això és una sort ja que em trobo molt malament. Fa dies que no estic bé. El menjar es va exhaurir un dia, i vaig haver de protegir-me. Vaig encapsular-me... quina bajanada oi? Una càpsula dins d'una altra càpsula. Ara estic doblement empresonada, quina ironia.

Bé, suposo que estic a punt d'expirar i per això repasso la meua vida. Que trist repassar-la només per a mi sense que ningú m'escolti. Que trist. I que malament em trobo... calla... que malament em trobava! Ara estic bé, no em fa mal res, però em sento estranya. Ostres, tinc cames i braços, sis... quina passada. No sé que m'ha passat però tinc ganes de sortir de la càpsula protectora, moltes ganes. Apa doncs a fer el que millor se fer... mossegar. Una, dues i tres, i ... ja sóc fóra. Caram, quina esfera més neta, que polida, que confortable... Aquí és on jo vivia, però... ara ho veig diferent, sembla més petita. Ostres guaita, un, dos, tres ... fins a set petits punts de llum, punts que em diuen per on van entrar els tubs misteriosos setmanes enrere. Quants records... però, de menjar ni una mica, ni una sola engruna. De fet m'és igual, ja que ara per ara, de gana no en tinc. I pensar que, fa poques setmanes tot aquest espai era un gran rebost... jajajaja i me'l vaig cruspir jo, tota soleta jajajajaja.

Ara descansaré..., però després penso rosegat la llar per sortir a l'exterior. Ara que tinc cames vull caminar, ara que tinc ales vull volar. Renoi quines coses més estranyes que penso, caminar? Volar? Si mai ho he fet! A què treuen cap aquestes idees?... Bé, deixem'ho, dormim una estoneta. Ostres no! No puc dormir!, que potser em visiten aquells tubs punxaries ... Doncs, oi que em trobo bé i forta, doncs a rosegat aquesta carcassa a veure que hi ha a fóra.

Porto pot ser 10 hores rosegant i em fan mal els músculs de les mandíbules. Estic fent un tub estret per on el meu cos hi passa de forma molt justa. No el vull fer més ample ja que això m'alentiria i tinc ganes de sortir, moltes ganes. Cada cop veig més claror, vol dir això que m'estic acostant al final? Ostres quina calor que fa... o això s'acaba aviat o em deshidrataré. Ara la llum és gairebé insuportable, m'està cegant i no tinc parpelles per protegir-los. Au va, no hi pensis i a fer el darrer esforç. Mira! Entra un fil d'aire, ja estic al final. Què bé, ja acabo... Ja tinc el cap fora i les antenes... coi, si que costa treure el tòrax; sembla com si el tub fos petit. Nggggg, recoi no puc. A veure si després de tant esforç no podré sortir?. A veure..., pensem ..., traiem el primer parell de potes primer. Nggggg, uf com m'ha costat. Va, ara amb dues potes empenquem ... a la una, a les dues i a les tres, nngggg.. bluf . Ostres el segon ja està a fora; ara serà més fàcil ja que hi haurà quatre potes fent força (jeje). Tornem-hi, a la una, a les dues i a les tres, nngggg.. No puc. És incompreensible però no puc. Va tornem-hi, a la una, a les dues i a les tres... bluf. Jajajajajaja, m'ha costat més del que m'esperava però ja les tinc totes fora i també el tòrax. Buf, no em pensava que em costaria tant. Apa, ara l'abdomen. Renoi, estic pensant que si fins ara ha estat un suplici, l'abdomen serà impossible ja que és molt més gran. I... no puc tornar enrere! Au va, deixem-nos de pensaments negatius. No ens redirem ara oi?, Doncs va, a la una, a les dues i a les tres... bluf. Què fàcil ha estat, gairebé ha sortit sense força. I és clar, que burra sóc, és que és una part tova i per tant deformable. Tant patir, al final, per a res.

Guaita camino, guaita volo... jejejejejeje. Ningú m'ho ha ensenyat i ho se fer!. Sóc lliure!. Si, sóc lliure però estic sola, com sempre. Estic veient una gran bola enganxada a la branca del roure. És la meva llar. No hi puc entrar. És impossible. El meu cos s'ha endurit en pocs minuts. Ja no és ni flexible ni deformable. Es fa fosc, estic cansada. Cal reposar per tenir forces per demà. Aniré a aquesta esclotxa de l'escorça a descansar. És un roure bonic i gran. Pot ser... dormiré una estona, a la foscor, com he fet sempre. La veritat però, no sé si podré dormir. Estic neguitosa i a més el vent fa tant de soroll. Acostumada al silenci ...

Acabo de despertar-me i estic passejant per la branca. Hi ha una olor que m'atrau. No sé d'on ve, però inevitablement vaig apropant-m'hi. Les cames van soles, guiades pels sensors de les antenes. Quina sensació mes estranya. No puc no anar-hi. L'estímul és molt fort, massa fort per resistir-m'hi. I mentre camino en veig altres com jo. N'hi ha un munt!. Totes estem fent el mateix, caminem o volem cap a les fonts d'olor. Mira n'hi ha algunes que es col·loquen sobre d'un borró i hi claven un tub que els surt per l'abdomen. Guaita és un tub semblant al que entrava a la meva cambra però molt més curt. No ni ha temps per xerrar, ni hi ha temps per perdre. És un impuls, el que estic tenint, és un desplaçament irremeiable.

Ep, les antenes toquen un borró i m'excito. Em poso nerviosa. Em poso a sobre d'ell. La sensació és molt estranya, mai l'havia experimentat. No sé que estic fent, però em sento feliç. Les antenes acaricien el borró suaument mentre jo vaig girant el cos per examinar totes les parts del borró. Ohh... quin plaer. L'abdomen em tremola cada cop més intensament, mentre les antenes segueixen examinant-lo acuradament. Mmmmm quiiiiinnn ... Sembla que explotaré. Però de sobte surt un petit tub del meu darrera i amb una cura indescriptible es clava dins del borró. Jo deixo fer... mentre noto que se'm desplaça alguna cosa per dins del tub.

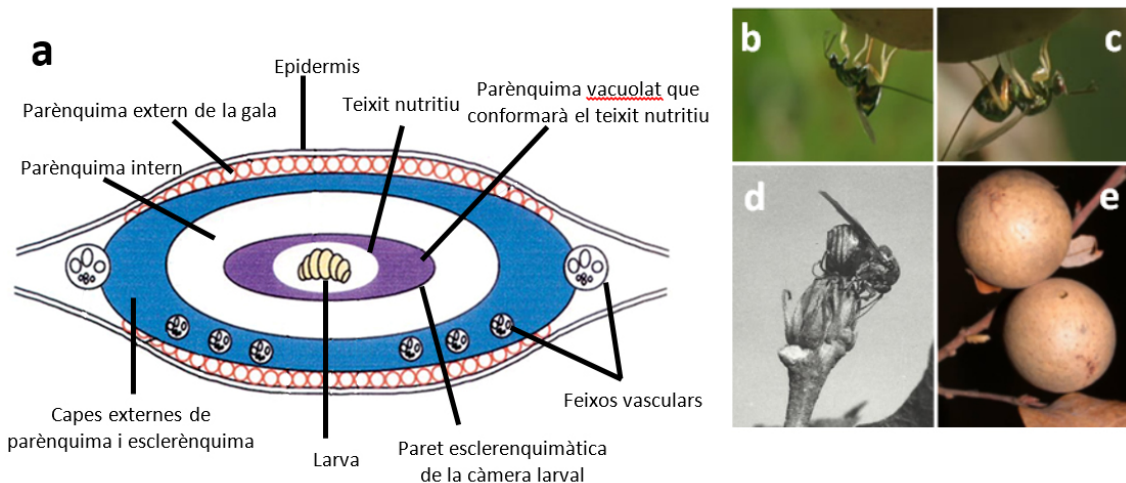

Figura 1. (a) Estructura d'una gala de cinípid (Stone et al., 2002), (b-c) imatges congelades de dos vídeos on es veuen els moviments del parasitoidisme d'un torímid en una gala de roure (Anònim 2015a, b), (d) femella agàmica d'*Andricus kollari* ponent en un borró (Folliot, 1964), (e) gala de la forma agàmica d'*A. kollari* (foto autor).

Bibliografia:

Anònim, 2015a. Female parasitoid wasp withdraws her ovipositor from host's gall on oak tree. Accessible en: www.gettyimages.es/detail/vídeo/female-parasitoid-wasp-withdraws-her-ovipositor-from-vídeos-de-stock/1B09136_t008. [consultat 23 de març de 2016].

Anònim, 2015b. Female parasitoid wasp lays eggs into host's gall on oak tree. http://www.gettyimages.es/detail/v%C3%ADdeo/female-parasitoid-wasp-lays-eggs-into-hosts-gall-on-v%C3%ADdeos-de-stock/1B09136_t005. [consultat 23 de març de 2016].

Folliot, R. 1964. Contribution à l'étude de la Biologie des Cynipides gallicoles (Hyménoptères, Cynipoidea). *Annales des Sciences Naturelles, Zoologie*, 12e serie, 6: 407-564.

Stone, G.N., Schönrogge, K., Atkinson, R.J., Bellido, D. & Pujade-Villar, J., 2002. The population biology of oak gall wasps (Hymenoptera: Cynipidae). *Annual Review of Entomology*, 47: 633 – 668
Cos del text: Calibrí 11, justificat als dos marges, esquerra i dreta com es mostra en aquest exemple que estic fent llarg perquè es vegi prou bé que està justificat als dos marges de la pàgina.